

7. søndag i Påsken

Apg 1:6-14; Sl 68:1-10, 32-35; 1.Pet 4:12-14, 5:6-11 og Joh 17:1-11

Som afslutning på afskedstalen (Joh 14-16) vænner Jesus sig til Faderen i bøn. Vi må formode, at det er en bøn, han har bedt i overværelse af disciplene. Bønnen kaldes ofte Jesu ypperstepræstelige bøn, fordi han går i forbøn for sine disciple og for sine disciples efterfølgere, os. Bønnen begynder hos Gud, går gennem Jesus videre til os. I denne første del er bønnen centreret om Sønnens herliggørelse og forbøn for disciplene.

Jesus beder Faderen om at herliggøre ham, underforstået gennem at oprejse ham fra de døde, sådan at han selv kan herliggøre Faderen (v1), hvilket paradoksalt nok vil ske gennem hans kommende død på korset.

Han aflægger beretning for sin tjeneste. Han var sendt til verden for at give evigt liv til alle, som Faderen havde betroet ham (v2). Forklaringen af det evige liv bliver givet af hensyn til kommende læsere. Det evige liv er, at de gennem Jesus er kommet til at kende Faderen, og at de også har forstået hvem Jesus er (v3).

I bønnen siger Jesus, at han har herliggjort Faderen gennem at fuldføre sin tjeneste (v4). Nu beder han Faderen genindsætte ham i den herlighed, han havde hos Faderen før verden blev til, (Joh 1:1-3). Dermed indvier han sig til afslutningen af sin tjeneste på jorden.

Jesus tager forskud på den erkendelse og tro, som vil bryde igennem hos disciplene efter hans opstandelse, når han siger: *Nu forstår de, at alt, hvad du har givet mig, er fra dig. For de ord, du gav mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed forstået, at jeg er udgået fra dig, og de er kommet til tro på, at det er dig, der har udsendt mig* (v7-8) Nok har der været en bekendelse (Joh 16:30). Men han ved, at troen igen vil falde fra hinanden for disciplene og først virkelig bryde igennem efter opstandelsen- derfor beder han for dem. Han forlader verden, de bliver i verden. Og fra afskedstalen ved vi, at de og vi ikke vil være alene, for Talsmanden, sandhedens Ånd vil komme (Joh 14:16).

Han beder ikke direkte for verden, men for sine disciple, for alle hans planer for verden skal virkeliggøres gennem dem. Bønnen *hold dem fast ved dit navn* (v11) kan opfattes enten som det guddommelige navn "Jeg Er" eller som den guddommelige autoritet, Jesus har fået ved at handle i Faderens navn. Et navn indeholder både natur, karakter og autoritet, Jesus har vist dem hvem Faderen er gennem sit liv, sin undervisning og handlinger. De har accepteret, at Jesus er Guds søn, men de er langt fra at være lydige og hengivne disciple.

Den dybe enhed og forbundethed Jesus har med Faderen beder han om, at hans efterfølgere også må erfare (v11). Dybden, omfanget og betydningen af den enhed kan næppe overvurderes, og den udfoldes yderligere i fortsættelsen af bønnen.

Spørgsmål til refleksion, som kan lede til et gennemgående tema

- Hvad betyder det at blive herliggjort?

- Hvilke mennesker har Faderen givet Sønnen, og hvad betyder det at Sønnen har fået dem givet?
- Hvor stor betydningen har enhed blandt Jesu efterfølgere og i kirken, for eksempel i forhold til sandhed?
- I de synoptiske evangelier virker Jesus urolig og bange forud for sin lidelse og død, hvordan optræder Jesus i Johannes evangeliet? Hvorfor denne forskel.
- Hvordan er kristne og kirken i dag inkluderet i Jesu bøn?

Spørgsmål til refleksion, som kan skabe forbindelse til nutiden

- Hvem har du herliggjort de seneste par uger? Hvad skete der?
- Hvilke ligheder og forskelle er der mellem dine bønner og Jesu bøn?
- Er dine bønner kortsigtede eller langsigtede?
- Hvordan ville bønnen have være, hvis Jesus kun havde bedt for sine disciples kortsigtede behov?

Salmeforslag

- 150 Jesus, det eneste
- 439 Herre, du vandrer forsoningens vej
- 488 Du Herre før du for os led
- 493 Velsign O store stærke Gud
- 567 Løfterne kan ikke svige
- 613 Vi takker for din kirke